

Lyckan kommer, lyckan går

Jag var på en föreställning *Om lyckan* på Dramaten Lilla scenen i Stockholm. Det var Mikael Dahlén och Johan Ulvesson som förklarade för oss att det inte finns någon varaktig lycka, bara korta ögonblick av något som vi kan kalla för lycka. Hela salongen stod upp och hurrade för deras föreställning om lyckan. Då tänkte jag: alla människor kände ”lyckan” när någon äntligen vågade skrota tanken på den ständiga lyckan. Ropen handlade om befrielse över att slippa lyckan. ”Att få skita ur sig en ingrodd tanke som skaver och dränerar och blir till det kroniskt dåliga samvetet.” Varför denna idé om den ständiga lyckan? Filosofiboken säger att tanken kallas för *hedonism*, njutning och lust som högsta värde, lyckomoral, livets mening är att *uppnå största möjliga lycka*. Så var det det där med aftonbönen, att den Gud älskar lyckan får. Alltså den som ber till Gud får lyckan gratis som ett kärleksbevis. Ett kvitto på en pant. Ett kapitel av lycka som Gud satt in i tiden. Men det verkar ha blivit något annat. Ett skumpigt moln med ihopklibbad lycka som de olyckliga människorna har sumpat genom sina galenskaper. *Missad lycka*, alltså, är lika med olycka och det vet vi vad det är. Människans permanenta tillstånd är olycka, missad lycka, eftersom vi verkar vara som ett hål i en hink. Det rinner rakt igenom oss utan att vi har förmågan att stoppa tiden och ta emot lyckan. *Den flyktiga lyckan* verkar däremot vara mer trendig och inne som smörjmedel i maskineriet. En kraftig morot kan man kalla det för. En drog som shopping ändå ger många människor. Stunder av verklighetsflykt som bedövar oss från grundtillståndet ”olyckan”. För att inte tala om skärmdrogerna som hjälper oss att stå ut i väntan på lyckans ankomst. Någonstans förstår vi att vi inte kan köpa oss lyckan, men bara därför måste vi bevisa motsatsen, genom att ständigt dunka huvudet i betongväggen. Illusionen ska gå att göra sann. Nya konsumtionsmål för lyckans skull. Vi skall resa jorden runt för att till slut hitta platsen där lyckan bor. Vi vill ha ännu bättre grejer, snabbare bilar och snabbare datorer och så allt annat som vi inte har. Det gröna gräset på andra sidan gårdsgården. Tänk om jag fick se en ko idag och lära av henne, tänker jag. Hon som står där och tuggar och tuggar och tuggar om tills det blir mjölk av det. Kanske blir jag vansinnig på kon för att hon har all tid i världen och skiter som kor gör i det där med tidseffektivitet. Det blir mjölk ändå även om bonden mäter mängden som vi mäter pengars värde. Lyckan är alltså en affärsidé för några och den kan få tomma människor att bli hungriga efter något att fylla ut tomheten med. Och nu tänker jag inte sälja ut idén om Gud som livets uppfyllelse och ställa mig i raden av ”lyckopropagandisterna.” Så enkelt/svårt är det inte. Men jag vill ändå säga: försök att hitta en ko och lär dig av henne. Lär dig att ha tid med dig själv, tugga maten, bearbeta ditt liv och fråga dig vem du är och vad du vill. Det är att som kon tugga sin mat och få den att bli mjölk, en livgivande dryck som upprätthåller det goda i livet. Kanske är det så enkelt att lycka är ett glas mjölk, en oförfalskad livsupplevelse som inte har något namn.

Per-Arne Bengtsson, präst i Västanfors Västervåla församling
epost: per-arne.bengtsson@svenskakyrkan.se